

„Istennek hozzánk való szerelme”

/Karácsonyra/

1János 4,9

1János 4,7-21

A keresztyénség nagy ünnepei között legfiatalabb a karácsony. Nagypéntek emlékezetét már az első úrvacsoraosztásnál megünnepelték. A feltámadás ünnepében Krisztus Urunk 40 napig tartó megjelenései alatt szakadatlanul benne éltek, A pünkösd eleinte nem évenként megismétlődő esemény, hanem állandó folyamat volt; minden imádkozó gyülekezet pünkösdöt élt át, mert a Szentlélek kitöltése megismétlődött rajtuk. A karácsony megünnepelése azonban csak a IV. századtól vált általánossá, s még azontúl is időbe került, amíg mindenütt meggyökeresedett. Azt lehet mondani, hogy a karácsonyt altkor ünnepelték meg általánosan, amikor kikristályosodott a Jézus Krisztus istenségéről szóló keresztyén tanítás. /Ravasz László után./

A keresztyénség nagy ünnepei között egyiket sem fenyegeti akkora veszély, mint a karácsonyt. Mert míg valójában karácsony az Isten szeretetének az ünnepe, az Isten nagy ajándékának az ünnepe; addig fokozatosan, de félreérthetetlenül az ember-szjs-retet ünnepévé lett, aminek sokszor még a keresztyén családokban sem sok köze van karácsony lényegéhez és értelméhez. Ne értessem félre: nem az ellen szólok, hogy karácsonykor jobban szeretjük egymást, hogy kisebb, nagyobb ajándékokkal kedveskedünk egymásnak. Ez nem baj. Inkább az a baj, hogy egész esztendőn át nem tudjuk és nem akarjuk egymást így szeretni. Az a baj, és ez végzetes baj, ha elakadunk az emberszereténél, mert akkor nem érkezünk el Betlehemig, Istennek hozzánk való szerelméig.

S ez a karácsonyi „szeretetkampány”, amely sokszor olyan sziporkázva és olyan gyorsan ég el, múlik el, mint a csillagszóró a karácsonyfán, - ez a néhány napig tartó szeretet-áradás felveti bennünk a kérdést: vajon a szeretet nemcsak egy szép álom nemcsak ünnepi érzés?

Nos, az az apostoli levél, melyből a karácsonyi örömhírt olvastam, egyetlen nagy sugárzó bizonyosság, hogy a szeretet a legerősebb valóság, amire építhetünk. Itt van ez a rövid szakasz, nyomtatásban alig néhány sor. Hat rövid mondat az egész / 7-12 versek/. És ebben a hat mondatban a szeretet különböző formában szinte a stílus rovására unalomig ismétlődik: tizenöt-ször fordul elő.

Igen, unalomig kell ismételni, hogy egyszer mindenki megértse: karácsony nem az ember szeretetének az ünnepe, hanem Isten szeretetének a megnyilvánulása. Nyilvánvalóvá lett az Isten szeretete, mondja alapigénk. Most már nem prófécia, nem jóvendülés, az Isten szeretete. Nem is elmélet, bölcselkedés, vagy filozófia, hanem látható valóság.

A karácsonyi evangélium tele van ezzel a nagy örömmel: az Ige testté lett...és lakozott közöttünk...és láttuk az ő dicsőségét. Vagy ahogyan alapigénkben az öreg jó Károlyi mondta; Ebből tetszett meg az Istennek hozzánk való szerelme, hogy amaz ő egyetlen egyszülött Fiát elbocsátotta Isten e világra, hogy éljünk ő általa.

S, hogy ennek az isteni szeretetnek a megnyilvánulása, Jézus Krisztusnak a földre alászállása mekkora esemény volt, azt érzékeltetik az evangéliumok,

amikor leírják, hogy karácsony éjszakája után megmozdult az egész mindenség. „Mozgalom támad az égből; angyalok nagy seregben szállanak, sűrögnek, forognak, szinte söpri szárnyuk a földet. Megmozdulnak a planéták: egy új csillag nyomul a többiek közé és a régiak halványan reszketnek, hódolva az új üzenetének. Megmozdul egyszerre a föld; Ázsia belsejéből kelet titokzatos vágyakozása, a tízezer esztendősi emberi szomjúság útra kél, hogy vigye aranyát, mirháját, tömjénét és lássa meg azt a bepólyált gyermeket, mert az a királyok királya.; Vízen, éren, sáron nyáját őriző csendes pásztorok, a világ legtudatlanabb és legeggyűzőbb népe, kiknek fogalma sem volt arról, hogy egy római imperátor átment a világon és feldúlt birodalmakat és városokat: íme, most nem tudnak aludni; az odafelvalókkal társalognak; legsürgősebb dolog előttük, hogy felkeljenek, menjenek, a Dávid városába és nézzenek meg egy bepólyált gyermeket. Heródes, a zsidók királya, nyugtalan lesz, mintha a földrengés mozdította volna meg trónját, tántorogva belefogózik a bíbor baldachinba, s olyan parancsot ad, hogy kővé dermedjen megindult birodalma.” /Ravasz László/ S mindez azért, mert nyilvánvalóvá lett az Isten szeretete: amaz ő egyetlen egyszülött Fiát elbocsátotta Isten e világra.

Megkérdezlek testvérem, karácsonyt ünneplő kedves Testvérem: hiszen meglehet, hogy utoljára kérdezlek, mert meglehet, hogy vagy nekem, vagy neked ez az utolsó karácsonyunk. Oh, meg kell hogy kérdezzek: Számodra nyilvánvalóvá lett-e már az Isten szeretete? Hallottál-e már angyali szöveget, láttál-e már kigyúlni egy új csillagot, és azzal a boldogsággal élsz-e, amivel Simeon élt és készült az elköltözésre:

Most bocsátod el, Uram, szolgádat
beszéded szerint békességgel,
mert látták szemeim üdvösségedet,
amelyet elkészítettél minden nép szemé láttára.

Mert ha ezt nem tudod elmondani, ha nem szereztél bizonyosságot, olyan bizonyosságot, amelyenről régi szép magyar karácsonyi énekünkben énekelünk: Ez az Úr Jézus igaz Messiásunk, Általa vagyunk bűnünkből váltságunk, A mennyországban örökös lakásunk, Boldogulásunk - mondom, ha ez a karácsonyi nagy öröm nem él ott a szívedben szüntelen, akkor Testvér ne nyugodj! Ne elégítsen ki a karácsonyi hangulat, kedveseidnek megnyilatkozott szeretete, akkor tárd ki szíved Jézus előtt, légy jászolbólcsője, ahol megszülethet.

Mert Jézus Krisztus nem azért öltött testet, nem azért hagyta oda a mennyei dicsőséget, nem azért szállott le erre a vértől és könnytől áztatott földre, hogy karácsonyi hangulat legyen, esztendőnként néhány napos sziporkázó „kikapcsolódás”; hanem azért jött, hogy éljünk Általa.

Egyszerűen szólok, hogy mindenki értse: Jézus Krisztus nem olyan, mint a karácsonyi kalács; ha van jó, de ha nincs, az sem nagy baj. Jézus Krisztus olyan, mint a mindennapi kenyér. Sőt maga az élet kenyere. Élni igazán, emberségesen, istenesen, Isten teremtő szándéka szerint, másokat szeretve, másokért küzdve és szolgálva, szabadon és engedelmesen: csak Általa lehet.

És újra fel kell tennem egy karácsonyi kérdést: Csakugyan, tudunk mi élni? Csakugyan úgy kell élni az embernek, ahogyan mi élünk? Tanított minket már valaki élni? Atyák és anyák nemzedéke, feleljetek őszintén: ha még egyszer

lehetne előlről kezdeni, úgy élnétek, ahogyan éltetek? Fiak és lányok nemzedéke, bizonyosak vagytok abban, hogy úgy kell élni, ahogyan éltek? Ó, sokszor zokog bennem a testvérszív egy-egy élet történetének megismerésekor: Milyen szépen élhetett volna, hiszen mennyi áldás és szeretet vette körül – csak éppen élni nem tudott. Testvérek, fájdalom, az ember visszaélni tud! Ó, mennyien visszaélnék a másik jóságával, hűségével, áldozatával, szeretetével, ragaszkodásával; a többiek becsületével, munkás hűségével, áldozatvállalásával!

Halljad a karácsonyi nagy örömhírt: Jézus Krisztus azért szállott le a földre, hogy éljünk Általa. S hogy ez hogyan történik meg, magyarázat helyett egy karácsonyi történettel mondom el: Fővárosunkban történt, néhány esztendővel ezelőtt. Egy magános asszony két éven át vívta már elkeseredett harcát a társbérrelőjével. Már a harmadik pernél tartottak. Az erkölcsi és anyagi kár már kezdte idegeit is felőrölni. Mi lesz ennek a vége?... Így érte meg karácsonyt. Előre félt tőle, félt a karácsony esti magánytól. Még jobban nekikeseredett, amikor megtudta, hogy társbérrelője is otthon marad. Későn ment haza, amennyire csak: lehetett. S ahogy hazaér, közös ajtajukra egy cédula volt kifüggesztve s benne társbérrelője írására ismert: Doktor úr, lázas beteg vagyok, az ajtó nyitva van. – Szorongó zavartsággal tett, vett a szobában. Elővette az évek óta használt mesterséges karácsonyfát, Azután elővette édesanyjától örökölt Bibliáját, amit legtöbbször csak karácsony este olvasott, s csak úgy, inkább kegyeletképpen olvasni kezdte. Azt olvasta, amit kislány korában anyja is olvasott: Lukács evangéliuma második részét. Szeme egyszerre riadtan tapadt az aláhúzott sorra. Még édesanyja húzta alá: Dicsőség a magasságban Istennek, a földön békesség, és az emberekhez jóakarata... Az emberekhez jóakarata...Hosszú percekig ült maga elé meredve. Először anyja szelíd arcát látta maga előtt, majd mintha anyja arca mögül két ismerős szempár nézett volna reá, kérően, parancsolóan, mosolyogva... Gyorsan lekapott a szekrény tetejéről egy üveg befőttet s férfias bátorsággal – mert ehhez kell ám a bátorság és nem a pörlekedéshez – bekopogott társbérrelőjéhez. Néhány perc múlva a menny jött le a földre, oda a két veszekedő asszony közé. Boldog karácsony este lett, mert Jézus Krisztus jóakaratot hozott a szívekbe. /Dr. Gyökössy Endre után./

Úgy áldjon meg bennünket a mi irgalmas Istenünk, hogy Jézus Krisztustól tanuljunk élni szeretetben jóakarattal. Mert csak így érdemes élni. Ámen
Pápa, 1976. karácsony második napján.